

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **L. Š.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2019, č. j. KUKHK-38532/DS/2018/Er

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 18. 10. 2018, čj. SPR-30207/2018-Mich, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona [*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a písm. g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou*]. Tohoto přestupku se měl dopustit dne 30. 1. 2018 v době okolo 21:50 hodin v obci Říčky v Orlických horách, kde na pozemní komunikaci č. III/3109 ve směru jízdy od hotelu Devětsil ke křižovatce U prodejny nerespektoval znamení hlídky Policie ČR, obvodního oddělení Rokytnice v Orlických horách k zastavení vozidla a v jízdě pokračoval až k domu č.p. 88, kde vozidlo zastavil a chtěl z místa odejít. V tom mu zabránila hlídka Policie ČR, obvodní oddělení Rokytnice v Orlických horách, která ho za účelem provedení silniční kontroly dostihla. Při kontrole byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu zn. Dräger. Tuto dechovou zkoušku žalobce odmítl. Hlídkou Policie ČR byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, což rovněž odmítl.
3. V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že přestupek žalobce je ve spisovém materiálu doložen oznámením o přestupku, úředním záznamem zasahující policejní hlídky spolu se zvukovým záznamem, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, mapkou místa stavění vozidla policejní hlídkou, mapkou stanoviště vozidla Policie ČR, poučením řidiče, oznámením přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu a protokolem z ústního jednání.
4. Dále se žalovaný zabýval znaky přestupku stanovenými zákonem a podal jeho definici dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozebral formální a materiální znaky přestupku. Uvedl, že formální znaky přestupku byly v daném případě naplněny a dle jeho názoru žalobce naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti). Odvolací orgán (žalovaný) dále konstatoval, že jednání obviněného (žalobce) je třeba hodnotit jako společensky nebezpečné, neboť svým jednáním ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy zájmy ochrany života, zdraví a majetku účastníků provozu na pozemních komunikacích a dalších osob. Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil, odmítl se podrobit dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. Byl vyzván hlídkou Policie ČR k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu, což rovněž odmítl.
5. Žalovaný konstatoval, že zákon o silničním provozu stanoví, že nelze řídit motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu, a dále stanoví povinnosti řidiče – povinnost podrobit se na výzvu vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po

pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Nesplněním této povinnosti je porušen chráněný zájem. Je nutné si uvědomit, že při řízení pod vlivem alkoholu řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (ale i nepředpokládané), které mohou nastat v provozu na pozemních komunikacích, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní.

6. Žalovaný uzavřel, že přestupek byl náležitě zjištěn a zadokumentován a že ve spisovém materiálu je založen dostatek důkazů, které svědčí o vině žalobce a které tvoří logický řetězec. Závěrem se zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.
7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

Pochybnosti v otázce prokázání viny žalobce

8. Žalobce v žalobě pochybuje o své vině ve věci spáchaného přestupku, a to v celém rozsahu napadeného rozhodnutí. S ohledem na způsob, jakým došlo k zajištění přestupku a za nastalých okolností spatřuje ve výsledku řízení jednoznačné pochybení policie i úřadů, které v tomto řízení rozhodovaly. Policejní hlídkou nebyl jakkoli zastaven a nemohl být při zajištění věci ztotožněn jako řidič. Když žalobce zastavil vozidlo před domem, kde je hlášen k trvalému pobytu, vozidlo řádně zajistil a odcházel do domu. Až poté na místo dorazila policejní hlídka, která zcela bez opory v zákoně použila proti žalobci donucovací prostředky a zjevně se snažila žalobce bezdůvodně omezit na osobní svobodě. Dle žalobce však zjevně ve ztrátě bezprostřednosti s řízením motorového vozidla, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 2 As 129/2011 – 113 ze dne 13. 3. 2012 *„k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k vyšetření, je nezbytně nutné, aby byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Bezesporně takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem.“*
9. Dle žalobce se lze důvodně domnívat, že u něj došlo ke skutečnosti, že již nebyl účastníkem silničního provozu, kdy nebyl zastaven a vyzván při jízdě vozidlem, ale ani bezprostředně po ní. Pokud totiž žalobce vystoupil z vozidla, odešel do domu, kde po nějakou dobu setrval a až následně proběhla „silniční kontrola“, lze se domnívat, že žalobce již nebyl účastníkem silničního provozu, a to zjevně ani dle zákona o silničním provozu.
10. Žalobce se domníval, že již není účastníkem silničního provozu, kdy jednání policistů chápal jako zbytečné a omezující, když nebyl ze strany zasahujících policistů jakýmkoli způsobem poučen, že na něj může být stále pohlíženo jako na účastníka silničního provozu.

11. Žalobce se rovněž domnívá, že pro zvolený postup policie nebyl žádný podstatný důvod, když v rozhodnutí NSS č. j. 2 As 1/2011 – 60 ze dne 28. 3. 2011 je konstatováno, že *„řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzyvané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.“* Tento požadavek však nebyl v napadeném případě naplněn. V celém případě tak neexistuje ona na první pohled zjevná souvislost mezi výzvou k podrobení se orientačnímu testu na přítomnost jiných návykových látek a účastí žalobce v silničním provozu. Pokud taková souvislost existovala, není v rozhodnutí žádného správního orgánu, který ve věci rozhodoval, zmíněna.
12. Lze se tedy dle žalobce domnívat, že taková na „první pohled zjevná“ souvislost neexistuje a správní orgány se její existencí prakticky vůbec nezabývaly a přistoupily k celé věci pouze formálně tak, aby naplnily svou povinnost, a to potrestat pachatele přestupku, aniž by s zabývaly tím, zda ke spáchání přestupku vůbec došlo.
13. V tomto případě ovšem ke spáchání přestupku prakticky vůbec nedošlo, když nebyly naplněny žádné z požadavků, aby žalobce byl povinen se na výzvu policistů testu na přítomnost návykových látek podrobit.
14. V důkazech prokazujících vinu žalobce spatřuje zásadní nedostatky a rozpory se skutečným stavem věci, kdy nedotváří ucelený řetězec důkazů a jednoznačně neprokazují, že obviněný přestupkové jednání spáchal. Vozidlo policie zjevně stálo v jiném místě než je uvedeno, což dle žalobce plně vylučuje možnost, že by obviněný nezastavil na signál. S ohledem na povahu spisového materiálu a zejména videozáznamu z místa, lze dovozovat jistou zaujatost svědků, kdy znají žalobce zjevně jménem a obviněný policisty nikoli. Lze tedy dovozovat jistý zájem na potrestání žalobce ze strany policistů a tím jsou i jejich výpovědi nevěrohodné. V praxi tedy nezůstává důkaz, že by obviněný vozidlo skutečně řídil a tedy jako řidič odmítl dechovou zkoušku.

Míra zavinění

15. V rámci napadeného rozhodnutí žalobce zásadně nesouhlasí zejména s konstatováním správního orgánu ohledně úmyslného zavinění protiprávního jednání. Správní orgán uvádí, že tímto jednáním sledoval obviněný možnost vyhnout se horším následkům. Zjevně je zde ze strany správního orgánu dovozováno, že by se v případě podrobení lékařskému vyšetření mohlo jednat o trestný čin. Nicméně taková skutečnost není prokázána a obviněný měl naopak možnost snížit možný postih, pokud by se jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
16. S ohledem na okolnosti, které jednání žalobce předcházely lze u jeho jednání spatřovat spíše nedbalost, kdy odmítnutí výzvy k podrobení se dechové zkoušce, poté co se nedopustil žádného vědomého protiprávního jednání, je stržen dvěma policisty na zem, a to takovým způsobem, že došlo k újmě na jeho zdraví (byť nijak zásadní), je spíše jednáním, které učinil bezmyšlenkovitě a v afektu v důsledku zákroku policistů. Jednoznačně tím nesledoval žádné zjednodušení své situace, kdy i z řidičské historie žalobce vyplývá, že s obdobným jednáním nemá zkušenosti.
17. Ohledně úmyslu nepodrobení se lékařskému vyšetření je stav podobný, výzva policisty k podrobení proběhla již ne v bezprostřední návaznosti na řízení motorového vozidla a za

značně rozjitřené situace vyvolané přílišnou horlivostí policistů. Na základě výše uvedeného tedy odmítá žalobce verdikt o úmyslném spáchání jako naprosto nepodložený.

Neprokázání materiálních znaků přestupku

18. V rámci celého řízení nebyly žalobci naprosto prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, když v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil.
19. Žalobce se neztotožňuje se závěrem odvolacího správního orgánu, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Takovéto tvrzení správního orgánu jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku, kdy pokud by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková definice neexistovala.
20. Odvolací správní orgán dále uvádí, že sice spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, kdy ovšem i tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, když toto konstatování by opět stíralo jakýkoli rozdíl mezi těmito znaky.
21. Žalobce se domnívá, že toto konstatování odvolacího správního orgánu je vytvořeno na podporu tvrzení výše uvedeného, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné. Dle rozsudku NSS č.j. 5 As 104/2008 – 45 ze dne 14.12.2009 je zjevné, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. A také jednoznačnému určení průběhu údajného protiprávního jednání. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo. Tyto skutečnosti nejsou v rámci naplnění materiálních aspektů důsledně zkoumány a ani prokazovány, kdy lze dovodit jisté pochybnosti právě o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání. Správní orgán sice správně konstatuje, že dotčeným zájmem společnosti bylo dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jednáním obviněného. Nicméně k tomu je dle žalobce třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájmem principiálně vyšším, než jen dodržení pravidel. K jakékoli takové situaci ovšem jednáním žalobce nedošlo.
22. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby bylo žalované rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný se ve svém písemném vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 18. 10. 2018, čj. SPR-30207/2018-Mich, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 30. 1. 2018 v době okolo 21:50 hodin v obci Říčky v Orlických horách, kde na pozemní komunikaci č. III/3109 ve směru jízdy od hotelu Devětsil ke křižovatce U prodejny nerespektoval znamení hlídky Policie ČR, obvodního oddělení Rokytnice v Orlických horách k zastavení vozidla a v jízdě pokračoval až k domu č.p. 88, kde vozidlo zastavil a chtěl z místa odejít. V tom mu zabránila hlídka Policie ČR, obvodní oddělení Rokytnice v Orlických horách, která ho za účelem provedení silniční kontroly dostihla. Při kontrole byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu zn. Dräger. Tuto dechovou zkoušku žalobce odmítl. Hlídkou Policie ČR byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, což rovněž odmítl. Stejně tak odmítl podpisem stvrdit i to, že byl policisty náležitě poučen.
26. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanáct měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.
27. Ze správního spisu je dále zřejmé, že proti shora uvedenému rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 1. 2019, č. j. KUKHK-38532/DS/2018/Er tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
28. Pokud žalobce namítal, že mezi jeho jízdou motorovým vozidlem a následnou policejní kontrolou došlo ke ztrátě bezprostřednosti s jeho řízením, není tomu tak. Na č.l. 3 správního spisu je úřední záznam zasahující policejní hlídky a videonahrávka pořízená jedním ze zasahujících policistů, která svědčí o opaku. Z uvedeného vyplývá, že policejní hlídka provádějící dohled nad bezpečností silničního provozu se vydala za vozidlem, které kolem ní projelo, aniž by řidič reagoval na znamení policisty k zastavení vozidla a zastavilo u domu č.p. 88, cca 30 metrů od stanoviště hlídky. Oba členové hlídky dorazili k zaparkovanému vozidlu ve chvíli, kdy žalobce vystupoval z vozu, aniž by zhasl světla. Na dotaz jednoho z policistů: „Proč jste nám nezastavil?“ žalobce odpověděl: „Protože parkuju.“ Při této komunikaci žalobce odcházel do svého domu, přičemž policisté, kteří cítili z jeho dechu alkohol, jej opakovaně vyzývali, aby se zastavil a následoval je ke služebnímu vozidlu, k provedení silniční kontroly. Žalobce na výzvu nejprve nereagoval, po několikáté výzvě odpověděl, že „ven nejde“. Policista jej proto několikrát upozornil, že bude muset použít donucovací prostředky. Žalobce k tomuto stroze konstatoval: „To budete muset. Já Vás budu žalovat.“ Protože žalobce jakoukoli součinnost odmítal, policisté použili donucovacího prostředku (hmatu). S ohledem na zasněžený, nerovný terén následně všichni tři upadli, kdy žalobce okamžitě prohlásil, že mu policisté zlomili

kotník, po určité chvíli hovořil o zlomené noze. Každopádně odmítal s policisty odjet k lékařskému vyšetření, kterého se však dožadoval, proto byla na místo přivolána rychlá záchranná služba. Po této následně požadoval i odvoz zpět do místa bydliště, který mu byl přislíben. Na videonahrávce je zaznamenáno i rozsáhlé a podrobné poučení, které policisté žalobci sdělili. V průběhu poučení žalobce začal tvrdit, že vozidlo vůbec neřídil.

29. Z uvedeného je nepochybné, že policisté byli stále v očním kontaktu s vozidlem, které nereagovalo na jejich signál k zastavení a následně s jedinou osobou, která ve vozidle byla a která před nimi vystoupila z vozidla, konkrétně z místa řidiče. S touto osobou, s žalobcem, policisté následně prováděli kontrolní úkony bezprostředně po jízdě. K žádné ztrátě bezprostřednosti s jeho předchozím řízením motorového vozidla na pozemní komunikaci tak rozhodně nedošlo. Pokud se pak žalobce v tomto směru odvolával na judikaturu Nejvyššího správního soudu, činil tak nepřipadným způsobem, když to, co z ní uvedl, jen potvrzuje výše uvedené závěry krajského soudu.
30. Ze strany policie se žalobci dostalo poučení, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce poučení rozuměl a odmítl se této zkoušce podrobit. Po náležitém poučení o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření se žalobce odmítl podrobit i lékařskému vyšetření. Závěrem odmítl podepsat i to, že byl řádně poučen. Všechny tyto skutečnosti plynou z výše zmíněného videozáznamu i úředního záznamu zasahujících policistů (č.l. 3 správního spisu s přiloženým DVD).
31. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zák. č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Jde o ustanovení mající zásadní význam pro zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků silničního provozu.
32. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku mimo jiné tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem.
33. Pokud tedy žalobce v žalobě uvádí, že: *„S ohledem na okolnosti, které jednání obviněného předcházely lze u jeho jednání spatřovat spíše nedbalost, kdy odmítnutí výzvy k podrobení se dechové zkoušce, poté co se nedopustil žádného vědomého protiprávního jednání, je stržen dvěma policisty na zem, a to takovým způsobem, že došlo k újmě na jeho zdraví (byť nijak zásadní), je spíše jednáním, které obviněný učinil bezmyšlenkovitě a v afektu v důsledku zákroku policistů.“*, nelze tomu s ohledem na uvedené v bodě 31 ani v nejmenším přisvědčit.
34. K obecné věrohodnosti a nestrannosti policistů (pomineme-li videozáznam, který je s výpověďmi policistů v naprosté shodě) soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 83/2010 – 63, dle kterého: *„...o případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný*

důvod...“ nebo na rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“

35. Žalobce sice ve své žalobě uvedl, že: *„S ohledem na povahu spisového materiálu a zejména videozáznamu z místa, lze dovozovat jistou zaujatost svědků, kdy znají obviněného zjevně jménem a obviněný policisty nikoli. Lze tedy dovozovat jistý zájem na potrestání obviněného ze strany policistů a tím jsou i jejich výpovědi nevěrohodné.“*, více však své přesvědčení nerozvinul. Soud proto neshledal za důvodné, s ohledem na uvedenou judikaturu, jakkoli zpochybňovat věrohodnost zasahujících policistů.
36. Neodpovídá rovněž skutečnosti, že by se žalovaný a správní orgán I. stupně nezbyvali materiální stránkou daných přestupků. Žalovaný tak učinil na straně šesté a osmé žalovaného rozhodnutí, správní orgán I. stupně na straně osmé a deváté. Krajský soud se s jeho závěry v tomto směru ztotožňuje. Proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal v podstatě totéž. Ostatně není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
37. Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona stanoví, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty (a dále tam uvedených osob) vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dle písm. d) téhož ustanovení má obdobně povinnost ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Žalobce se tedy mylí, pokud má za to, že v jeho případě bylo nutno rozlišit, zda byl pod vlivem alkoholu, nebo zda toto nebylo prokázáno. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu totiž naplní ten, kdo svým jednáním poruší povinnost stanovenou § 5 odst. 1 písm. f) a g) tohoto zákona, tj. odmítne se podrobit příslušnému vyšetření.
38. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. V této souvislosti lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, na který odkázal ve své žalobě i sám žalobce, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení

dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.

39. Objektem ochrany povinnosti uložené v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu. Žalobce se dechové zkoušce i vyšetření podrobit odmítl, a tak porušil zájem společnosti na zjištění jeho ovlivnění alkoholem, což je s ohledem na zákonem přepokládanou sankci za toto jednání zájem významný. Podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, se za předmětný přestupek podle odst. 1 písm. d) uloží pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč, podle odstavce 6 písm. a) se za tentýž přestupek uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, a podle odstavce 9 téhož ustanovení nelze od uložení sankce upustit. Zákonodárce tak u tohoto přestupku stanovil spodní hranici výměry pokuty na částku 25.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku, čímž vyjádřil závažnost protiprávního jednání, která je ještě zdůrazněna tím, že od uložení sankce nelze upustit. Pokuta přitom byla žalobci stanovena při spodní hranici sazby, stejně jako zákaz činnosti.
40. S ohledem na uvedené je nutno uzavřít, že žalobce svým jednáním, tj. porušením shora uvedené povinnosti podrobit se příslušnému vyšetření, materiální stránku předmětného přestupku bezpochyby naplnil.
41. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Podle § 15 odst. 1 citovaného zákona pak se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí přitom zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, a to pro daný případ nestanoví.

V. Závěr a náklady řízení

42. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Krajský soud nepřehlédl, že žalobce současně s podáním žaloby žádal i přiznání odkladného účinku této žalobě. Vzhledem k tomu, že o podané žalobě rozhodl soud přednostně, pozbyla žádost o přiznání odkladného účinku význam a postup dle ustanovení § 73 odst. 4 s.ř.s. se tak stal bezpředmětným.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. dubna 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně